

Hẹn gặp lại em

Tùng vừa hoàn tất thủ tục mua vé tàu đi Huế. Những hành khách xếp hàng phía sau tiếp tục nối đuôi lên. Quay người ra khỏi phòng bán vé một cách khó nhọc, trời mưa như trút nước. Đoàn tàu vẫn đang nằm im lìm trong ga như cam chịu những giọt xối xả tấp thẳng vào mặt. Vài người sót lại đang nhấc những thùng đồ ra khỏi khoang chờ hàng vội vã. Không ai chậm rãi đi lại hay ngồi nghỉ quanh đây. Tháng 8 đã đến với những bong bóng phập phồng dưới đường ray, với những hạt mưa nặng mùi đất. Hai tấm vé trong tay Tùng nóng ran. Cậu sẽ có một cuộc hẹn đi Huế với một người ở rất xa.

1 năm trước

Tùng quen Diên ở một diễn đàn yêu đồ cổ trên mạng. Một người sống tại Hà Nội, một người ở Hà Tĩnh. Bình luận qua lại với nhau một hồi trên diễn đàn rồi xin nick chat và số điện thoại nhắn tin. Mọi thứ sẽ chỉ dừng lại tại đó nếu như thời gian dành cho nhau mỗi ngày không tăng lên theo cấp số cộng.

Tùng thừa biết mình không có “cửa” cho bất kì một mối quan hệ nào trên mức tình bạn, vì ngoại hình không được như những người bình thường khác. Cô gái nào chẳng muốn được sòng bước bên cạnh người mình yêu, được chở che, bao bọc an toàn. Tùng cũng muốn vậy nên không đủ can đảm để bước vào bất kì mối quan hệ nào.

Ngày còn đi học lũ bạn vẫn thường trêu đùa cậu vì đôi chân tật nguyền. Mặc dù không phải ngồi xe lăn, nhưng việc đi lại cũng gây khó khăn không kém. Một trận ốm nặng lúc ba tuổi đã vĩnh viễn khiến cậu giữ mãi dáng đi chầm phẩy, vai nhấp nhô khi di chuyển. Nói chung, đối với một người có kiểu đi lại nhọc nhằn thì gương mặt chắc chắn chẳng thể đẹp được theo mỗi bước chân như thế. Vậy là cậu chẳng phải kiểu đẹp mã, xấu dáng như trong những câu chuyện có hậu khác người ta vẫn miệt mài kể lể cho nhau nghe hàng ngày.

Diên đã học bốn năm đại học tại Huế, giờ là một cô giáo dạy môn Văn cấp hai ở Hà Tĩnh. Công việc ở trường làng đơn giản nhưng được ở gần bà ngoại. Sống thiếu thốn tình cảm bố mẹ từ nhỏ nên mọi thứ Diên đều phải tự lập hết. Đối với Tùng mà nói, Diên dễ mến và giống như một người chị. Cậu cố gắng nghĩ như vậy, tự an ủi với bản thân như vậy để không đặt quá nhiều hy vọng

và tình cảm vào những cuộc nói chuyện thâu đêm suốt sáng...

Diên: Thực ra Diên cũng đã có một mối tình kéo dài tới 7 năm trời.

Tùng: Giờ nó ở đâu?

Diên: Nó vẫn ở trong tim Diên...

Tùng: Và cả tim người đó nữa chứ?

Diên: Không...

Tùng: Tại sao?

Diên: Vì người đó đã kết hôn rồi.

Diên vẫn thường kể chuyện cuộc sống, về những năm tháng học tại đại học Huế, về vùng quê nghèo nhưng thanh bình của cô và cả về mối tình bảy năm có lẽ đã chết. Không cho nhau xem webcam nhưng qua giọng nói và cả sự hình dung của mình, Tùng cảm nhận được vẻ tinh khôi và mong manh ở người con gái ấy.

Người ta bảo mọi chuyện qua mạng chỉ là ảo thôi, không ai thật với ai cả và đừng đánh cược 100% tình cảm vào đó. Tùng tin một nửa, một nửa còn lại biến mất khi gặp Diên. Sự ngây thơ và hồn nhiên có thể làm giả, nhưng sự thành thật thì không thể che giấu mãi. Cũng có hề gì nếu Diên lừa gạt Tùng? Chẳng mất gì cho cả hai.

8 tháng trước

Tùng: Tớ không được như những người bình thường khác...

Diên: Chúng ta vẫn hâm hâm như nhau mà.

Tùng: Không hẳn thế đâu!

Diên: Sau khi trải qua mối tình 7 năm của mình, Diên thấy chẳng còn gì đáng sợ và bất bình thường hơn nữa...

Tùng: ...tớ không phải ngồi xe lăn, nhưng chân của tớ bị tật...thật khó để nói ra điều này...

Diên: Thật hả :(đi lại có khó khăn không Tùng?

Tùng: Tớ quen rồi, vì từ năm 3 tuổi cơ mà.

Nói ra điều ấy thật là khó khăn vì Tùng biết chẳng có cô gái nào muốn quen với một người như cậu. Từ trước tới giờ, chỉ có hai đứa con gái chơi thân ở gần nhà, còn những đứa học cùng trường không chế giễu thì lảng tránh. Mỗi cũng quen, nên Tùng nghĩ cũng chẳng có gì phải hựt hắng quá nhiều nếu ngày mai, ngày kia và những ngày sau nữa Diên offline hoặc không nhắn tin lại.

Nhưng chẳng có gì xảy ra. Diên vẫn đều đặn online vào giờ cũ, trả lời lại tin nhắn cũng như những cuộc điện đàm khuya lắc khuya lơ. Sự bình thường ấy lại gây bất ngờ và xúc động cho cậu hơn cả. Dẫu không có ý nghĩ vượt quá tầm với, nhưng trong tim Tùng dường như có cái gì đó nhói lên hạnh phúc.

6 tháng trước

Cuộc sống tươi mới hơn từ ngày có Diên. Hớn hờ hơn mỗi khi tới giờ gặp gỡ nhau trên mạng hay hồi hộp khi điện thoại có tín hiệu tín nhắn hoặc cuộc gọi từ cô. Tùng vẫn cho rằng mình quá may mắn khi gặp được một người bạn tri kỉ. Phải, chỉ là bạn tri kỉ thôi. Dẫu rằng con tim là thứ không thể điều khiển, nhưng trí óc vẫn bắt cậu phải tỉnh táo. Sự thật là mọi chuyện chỉ nên diễn ra như thế này thôi, không tình cảm, không giận hờn, không sốt mướt. Không phải vì cậu không khao khát tình yêu, mà bởi vì cậu không đủ dũng cảm và tự tin để đón nhận món quà vốn không dành cho mình.

Những con phố ở Huế, những quán ăn vặt và cả miền quê nghèo Hà Tĩnh nóng oi ả rõ nét hơn trong tâm trí Tùng qua sự chia sẻ mỗi ngày của Diên. Cậu khao khát được tới những nơi ấy, tận hưởng bầu không khí cổ kính của cố đô, thưởng thức những món ăn đậm chất cung đình. Thẳng hoặc ngồi từ một căn nhà cũ kĩ nào đó, đưa tay qua khung cửa sắt gỉ sét hứng những giọt mưa dầm dề của Huế. Và cũng có thể chỉ lặng yên ngồi cạnh Diên không nói câu gì ở một triền đê nào đó, rồi phóng tầm mắt ra xa. Lâu lắm rồi cậu không có cuộc di chuyển nào xa. Lần gần nhất đã một năm, khi về quê nội tảo mộ.

Sự di chuyển chủ yếu bằng ô tô – mà bố cậu là lái xe của một cơ quan, đã tận dụng được cho con khỏi mệt. Ánh mắt ái ngại của nhiều người lạ và cả những người thân nhìn ngó khiến cậu không sao chịu nổi. Rồi cũng quen, cũng ngẩng cao đầu mà đi những bước trên từng con đường. Cậu muốn hét lên với mọi người, rằng tôi có thể đi lại được, tôi có thể đến bất cứ đâu... Nhưng rồi lại thôi! Chỉ mỉm cười đáp lễ và âm thầm ở lại nhà mỗi khi có cuộc nghỉ mát được tổ chức trong họ hàng.

Giờ đây, khi đang nói chuyện với Diên về cuộc sống và những chuyến khám phá, cậu biết rõ mình thực sự muốn bước ra khỏi nhà, đến với Hà Tĩnh, với Huế và dạo chơi cùng Diên.

4 tháng trước

Diên: Diên thích Huế hơn quê mình không phải vì nó buồn hợp với cuộc sống Diên, mà vì nó yên tĩnh và dịu dàng đến kinh ngạc.

Tùng: Làm mình cũng muốn tới Huế quá!

Diên: Học 4 năm trong đó, nhưng chưa bao giờ Diên cảm thấy Huế xa cách với mình. Dầu thế, Huế cũng chẳng quá gần gũi với ai...

Tùng: Diên có ý định vào đó nữa không?

Diên: Công việc chẳng cho phép đi lại nhiều. Nhưng thực lòng Diên muốn quay lại Huế lắm. Quay lại như một người lữ khách ấy, dù chỉ vài ngày thôi!

Tùng: Tùng cũng muốn được đi lang thang trên những con đường mà Diên đã từng đi qua.

Diên: Diên cũng rất muốn dẫn Tùng đi ăn mấy quán quen hồi đó, đi cả những con đường tắt mà Diên hay đi học nữa...

Tùng: Thật tuyệt nếu có thể thực hiện được những điều đó :)

Diên: Hứa với Diên, nếu có thể, chúng ta sẽ cùng tới đó nhé!

Tùng: Hứa! Ngoắc tay nhé!

3 tháng trước

Mỗi tình bảy năm chưa bao giờ tắt trong Diên. Tùng biết. Vì cách kể chuyện của cô khiến người khác phải ghen tị lắm. Diên kể với giọng điệu ngời sáng, như thể người ấy vẫn còn ở cạnh bên. Nhưng rồi trầm giọng lại và bé xiu dần mỗi khi kết thúc nó. Ở đầu dây bên kia, Tùng cảm giác như có cái gì đó vỡ ra trong người cô gái nhỏ. Cậu thầm nghĩ nếu là mình sẽ không bao giờ để cô gái ấy khóc, để cô ấy phải buồn đau. Nhưng cậu không phải là mỗi tình bảy năm ấy nên chỉ có thể đứng ngoài, an ủi và bất lực nhìn theo.

Một buổi trưa ngủ dậy, mưa giăng kín trời mang hơi lạnh ngoài biển về. Âm ảnh bởi giọng trầm buồn của người miền trung từ Diên đem qua, Tùng ra ban công hóng gió. Ngõ vắng chỉ thi thoảng có vài tiếng rao vội vã. Chim hót líu lo ở góc sân nhà hàng xóm và phía xa xa công trường đang xây dựng ồn ã, tiếng búa chan chát vắng lại. Cậu khao khát được trèo cây, trầy doi xuống cho em trai ăn, đi xe máy qua chỗ công trường đang xây dựng và bước xuống nhà, mở cổng đi một vòng quanh con ngõ thân yêu với chiếc ô màu tím dựng đã lâu nơi góc bếp. Rồi cậu muốn mình tới Huế, một khao khát mãnh liệt thực giục.

Tùng: Bao giờ Diên nghỉ hè?

Diên: Sắp rồi mà, mấy tuần nữa thôi! Sao thế?

Tùng: Diên đi Huế không? Đi với Tùng không?

Diên: Ngay bây giờ?

Tùng: Ngay khi Diên nghỉ hè và muốn đi.

Diên: Nhưng làm sao Tùng đi được?

Tùng: Tùng muốn được đi bằng đôi chân mình, qua những con đường Diên đã đi...Thật lòng đấy! Muốn được khám phá và sống thực sự.

Diên: Vậ...2 tháng nữa được không. Diên sẽ ra Hà Nội đón Tùng.

1 tháng trước

Lên lịch trình một cách cẩn thận cho ba ngày ở Huế. Tùng chưa bao giờ háo hức đến thế. Cái cảm giác này tuyệt vời hơn so với lần đầu tiên đổ vào cao đẳng. Nhưng để tìm một công việc tại một công ty nào đó là điều dường như không tưởng với cậu. Bao giờ họ cũng sẽ nhìn vào hình dáng. Vậy là kết thúc 3 năm học, cậu ở nhà sửa máy tính, cài phần mềm và làm các công việc khác liên quan tới máy vi tính cho hàng xóm. Một công việc tẻ nhạt, không tiếp xúc nhiều với ai, nhưng lại được trốn ở trong góc nhà, với bốn bức tường trắng và gặm nhấm mọi cảm xúc một mình.

Chính Diên là người đã mở ra cho cậu một thế giới mới. Một thế giới hoàn toàn rực rỡ sắc màu, khác xa với tưởng tượng và định kiến tưởng đã ăn sâu trong đầu Tùng. Thỉnh thoảng ngủ đặt tay lên tim, cậu vẫn còn thấy những nhịp hồi hộp và nhớ mong. Nhưng tất cả những điều có thể làm chỉ là cùng Diên thực hiện một chuyến đi như mong ước của cô và như khao khát bước ra ngoài của Tùng. Chỉ vậy thôi, không thêm gì nữa.

Cuộc gặp gỡ của hai tính cách giống như sự tiếp xúc của hai chất hóa học, nếu phản ứng xảy ra cả hai đều biến đổi. Còn nếu không, mọi chuyện sẽ vẫn như cũ, vẫn là hai chất chẳng thể hòa tan, như dầu và nước... Ai đánh giá sao cũng được, có thể coi Diên là một cô nàng lẳng lơ, dám cả gan theo trai đi đây đó, qua đêm bên ngoài. Nhưng Tùng không nghĩ thế và hoàn toàn chẳng có ý định là một gã trai tồi. Với những gì đã trải qua trong gần một năm, hơn ai hết cậu biết sự gặp gỡ và gắn bó giữa hai người chỉ đơn giản là những trái tim lạc nhịp trong cuộc đời này thôi!

2 ngày trước

Diên: Tùng thích Diên phải không?

Tùng: Sẽ là nói dối nếu như bảo không :)

Diên: Diên cũng vậy. Nhưng Tùng biết không...

Tùng: Biết điều gì?

Diên: Diên cũng thích Tùng, thật lòng đấy, nhưng Diên không thuộc về Tùng, không thuộc về Hà Nội. Diên thuộc về mối tình 7 năm, thuộc về Huế và Hà Tĩnh. 7 năm không thể nói bỏ là bỏ ngay được, Tùng hiểu đúng không?

Tùng: Ừ, Tùng cũng biết. Và dù muốn hay không thì cứ như thế này vẫn ổn hơn Diên nhỉ!

Diên: Duyên gặp nhau nhưng không thành...Mong rằng chúng mình sẽ có mấy ngày đi chơi vui vẻ!

Tùng: Chắc hẳn phải vui vẻ rồi!

Ngày cuối cùng tại bến xe Nước ngầm

Thời gian quá chậm đối với những người phải chờ đợi, quá nhanh đối với những người đang sợ hãi, quá dài đối với những người đang buồn rầu, quá ngắn đối với những người đang vui mừng.

Khoảng cách bốn tuổi chẳng là gì đối với những người yêu nhau, nhưng với những người chỉ mới thích nhau thôi thì cái hố sâu đau khổ đã bị khoét trước đó là cả một đại dương mênh mông lắm!

Trời mưa như trút nước ngày chia tay. Tháng 8 Hà Nội bỗng dừng đồng đánh như một cô nàng khó chiều. Xe ô tô đã bắt đầu chuyển bánh. Bác phụ xe quen với bà ngoại Diên giục giã: “Nhanh Diên ơi!”. Tùng tập tễnh đi theo cùng chiếc ô màu tím đang chao đảo vì một cơn gió bất chợt. Cái cảm giác để vượt mất điều gì đó trong gang tấc làm cậu nghẹn lòng. Bàn tay đây nhưng không thể nắm. Một cái ôm cũng không thể làm. Diên đi bên cạnh, chậm rãi nhưng không nói gì. Khoảng không ngạt thở giữa cái ồn ào, xô bồ của bến xe len lỏi vào cả hai, chẳng ai nói với ai câu nào. Mưa vẫn tuôn, bong bóng phập phồng trên những vũng nước to như đang trôi người những người sắp xa nhau trong gang tấc.

Nếu có duyên sẽ gặp lại. Diên lên xe và đi. Bàn tay nhỏ bé vẫy khẽ Tùng và quay người ngồi yên trở lại. Vài tia nắng bắt đầu xuyên qua màn mây xám xịt. Mưa cũng ngớt hơn.

Hẹn gặp lại Diên, Diên nhé! – Tùng thì thầm và quay người bước đi.

Từng vạt nước tung tóe theo mỗi bước chân.